

[Teichert.]

ledes bag den højtærede stats- og udenrigsminister i ønsket om ved tagelsen af det foreliggende forslag at bekræfte viljen til fredeligt samarbejde med det tyske mindretal i Sønderjylland og dermed det tyske folk.

Den højtærede minister har her taget et skridt, der aftvinger respekt og beundring. Midt i en tid, hvor mange og store ting endnu er under udvikling, er forhandlingerne mellem forbundsregeringen i Bonn og vor regering ført til ende. Mindretalsspørgsmålene på begge sider af grænsen skulle nu være lagt op i et plan, der forhåbentlig vil vise sig at være solidere og mere holdbart, end Kiel-overenskomsten, som blev vedtaget af den slesvig-holstenske landdag den 26. september 1949, har vist sig at være.

Det er indlysende, at der i de storpolitiske forhandlinger, der er ført, ikke kan tages hensyn til grænselandsbefolkningens mere følelsesbetonede indstilling. Der er vel ingen, som vil tage mig det ilde op, at dette nævnes, da jeg, der bor så nær grænsen, har forholdene så nær ind på livet og derfor mærker nationalitets- og kulturkampens bølgeslag hver eneste dag. Det, som Danmark og andre små nationer har lært af den anden verdenskrig og tiden derefter, forpligter os til at være med i de bestræbelser, der udfoldes for at slå bro over kløfter, man tidligere syntes det var umuligt at forcere. Fælles skæbne tvinger os til at føre fælles sag.

Ved denne lejlighed bliver der givet det tyske mindretal mulighed for at vise herbergsstaten, at vedtagelsen af det foreliggende forslag bliver modtaget i samme ånd, hvori det er givet. Vil man ikke erkende, at sammen med rettigheder følger også pligter, har den højtærede udenrigsministers bestræbelser i denne sag efter min mening forfejlet deres tilsigtede virkning.

Når dette er sagt, vil jeg kun tilføje, at det danske mindretal syd for grænsen naturligvis må finde sig i at være genstand for samme betragtning. Kun når der fra begge sider vises den fornødne samarbejdsvilje og loyalitet, kan vi få det ønskede fredelige samarbejde mellem de to nabofolk.

Med disse bemærkninger vil jeg på mit partis vegne anbefale, at man giver tilslutning til det foreliggende forslag til folketingsbeslutning.

Angående forslag til lov om ændring af lov om private tysksprogede skoler, tysk-sproget hjemmeundervisning m. m. i de sønderjyske landsdele finder jeg ikke anledning til at gøre yderligere bemærkninger, da den ændring, der her er tale om, må ses under samme synsvinkel som det tidligere af mig anførte.

På mit partis vegne anbefaler jeg også dette lovforslag til hurtig og velvillig behandling.

Jørgen Gram: Jeg havde ment, at de to forslag ville blive behandlet hver for sig; jeg vil derfor omtale forslaget til folketingsbeslutning først. Dette forslag om de to mindretals rettigheder er usædvanligt, ja, noget enestående; men det er et naturligt led i den politiske udvikling ude, således som denne har formet sig. Danmark skulle i efteråret 1954 ligesom andre lande indenfor NATO tage stilling til, om Tyskland skulle have sin suverænitæt tilbage og optages som vor allierede med derefter følgende genoprustning. Det måtte blive et betydningsfuldt og betænkeligt skridt for Danmark, for vi behøver ikke at lægge skjul på, at vort folk gennem de sidste hundrede år har mange smertelige erfaringer fra vor sydlige nabo, og det er forståeligt, at der i Danmark er vægtige politiske røster — også røster ude i folket — der siger: vi er bange for en gentagelse af, hvad vi tidligere har oplevet; hvor får vi et bevis for, at vi i dag har et andet Tyskland at tage stilling til end det, som 15 og 10 års mindedagene i denne tid genkalder i erindringen? Vi i Danmark har jo gang på gang hørt om tyske handlinger og beslutninger imod danskheden i Sydslesvig, som slet ikke harmonerer med den ventede demokratiske, frisindede indstilling, men mere ligner, hvad vi tidligere har oplevet fra tysk side mod mindretallene, også i sin tid i Nordslesvig.

Det lå da ved debatten her i folketinget den 19. oktober lige for hånden, at det bedste personlige bevis kunne gives det danske folk ved, at de højeste ansvarlige tyske myndigheder gav sikkerhed for det i og for sig selvfølgelig, at de dansksindede sydslesvigere nu og i fremtiden ville få deres fulde rettigheder respekteret, således som disse er udtrykt i erklæringen om menneskerettighederne, i den tyske grundlov af 1949